

Όλοι για την Ευρώπη

Tο νέο Ευρωκοινοβούλιο, που ξεκινάει σήμερα τη θητεία του, είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο της Κρίσης. Η σύνθεσή του, η ισορροπία των πολιτικών δυνάμεων που το συγκροτούν είναι η προέκταση των ευρωπαϊκών κοινωνιών της κρίσης. Είναι, σε μεγάλο βαθμό, η πολιτική έκφραση του θυμού, της αγανάκτησης, της αγωνίας αλλά και της αβέβαιης επίπτας των ευρωπαϊκών λαών για το αύριο.

Το νέο Ευρωκοινοβούλιο είναι το θεσμικό αποτύπωμα μιας Ευρώπης σε ύφεση, με δραματική ανεργία και άλιτο μεταναστευτικό. Είναι το «παιδί» μιας Ευρώπης χωρίς πειστικό δράμα, χωρίς ξεκάθαρο στρατηγικό στόχο, χωρίς έμπνευση, χωρίς αυτοπεποίθηση. Και όμως, θα είναι αυτό το «Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο της Κρίσης» που θα κληθεί να πετύχει τον ζωτικό στόχο της ανάπτυξης με απασχόληση και αλληλεγγύη. Θα τα καταφέρει;

Οι ποστές στην αναγκαιότητα της Ευρώπης δυνάμεις, αν και βγαίνουν σοβαρά τραυματισμένες και εξασθενημένες από τις πρόσφατες ευρωεκλογές, παραμένουν ακόμα πλειοψηφία στο ημικυκλίο του Στρασβούργου. Το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, οι Σοσιαλιστές και Δημοκράτες, οι Φιλελεύθεροι, οι Πράσινοι συγκροτούν σήμερα την «πτηθείσα πλειοψηφία» της Ευρώπης. Στον αντίποδα βρίσκεται η «νικήτρια μειοψηφία» των δυνάμεων του ευρωσκεπτικισμού, του ευρωαρνητισμού, του σκληρού εθνικισμού και του λαϊκισμού, στη δεξιά και την αριστερή εκδοχή του. Η δυναμική δείχνει να είναι, προς το παρόν, μαζί τους.

H «μάχη» για την πορεία της Ευρώπης προβλέπεται σκληρή. Το αποτέλεσμα, αβέβαιο. Ολα θα κριθούν αυτή την πενταετία. Μόνο εάν ο τριπλός στόχος της ανάπτυξης με απασχόληση και αλληλεγγύη επιτευχθεί, η Ευρώπη θα μπορέσει να αναταχθεί. Εάν όχι, ο στρατηγικός στόχος και το δράμα μιας «όλο και στενότερα συνδεδεμένης Ενωσης» θα καθεί οριστικά.

Μέσα σε αυτό το σκληρό πεδίο των οξυμένων ανταγωνισμών και αντιπαραθέσεων για το παρόν και το μέλλον της Ευρώπης,

η Ελλάδα οφείλει να διασφαλίσει τα δικά της πολιτικά, οικονομικά και διπλωματικά συμφέροντα. Και αυτό μπορεί να το πετύχει ως αναπόσπαστο μέλος μιας ισχυρής, όχι μιας εξασθενημένης Ευρώπης. Η πρόκληση για τη χώρα μας είναι μεγάλη, ανάλογη και η προσπάθεια που απαιτείται.

Η νέα σύνθεση του σώματος των ελλήνων ευρωβουλευτών κάνει το ίδιο δύσκολο αυτό εγχείρημα ακόμη δυσκολότερο.

Εξηγούμαι: από τους συνολικά 21 έλληνες ευρωβουλευτές, αριθμός ίδιοι μικρός μέσα στα 751 μέλη του Ευρωκοινοβουλίου, μόνο εννέα συμμετέχουν στη φιλοευρωπαϊκή πλειοψηφία. Οι πέντε της ΝΔ στο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, ο δύο του ΠαΣοΚ και οι δύο από το Ποτάμι στους Σοσιαλιστές και Δημοκράτες. Δεν υπάρχουν έλληνες ευρωβουλευτές στους Φιλελεύθερους και στους Πράσινους. Οι έξι

εκπρόσωποι του ΣΥΡΙΖΑ έχουν αναλογικά ισχυρή παρουσία στην Ευρωπαϊκή Αριστερά, η οποία όμως είναι μια μικρή πολιτική ομάδα χωρίς πραγματική επιρροή στο Ευρωκοινοβούλιο. Οι δύο ευρωβουλευτές του ΚΚΕ διάλεξαν τον μοναχικό δρόμο των Μη Εγγεγραμμένων. Ο ένας των Ανεξάρτητων Ελλήνων εντάχθηκε στους Ευρωσκεπτικιστές, ενώ οι τρεις της ΧΑ δεν έχουν, και ορθώς, συνομιλητή. Ο κατακερματισμός αυτός της ελληνικής παρουσίας στις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο μειώνει εκ των πραγμάτων τη δυνατότητα άσκησης ελληνικής επιρροής στη διαμόρφωση και λήψη των κρίσιμων αποφάσεων της επόμενης καθοριστικής πενταετίας.

Για να αντιμετωπιστεί αυτή η δυσκολία, χρειάζονται τουλάχιστον δύο πράγματα:

1. Η ενεργός, διαρκής και ουσιαστική κοινοβουλευτική παρουσία και δράση.
2. Ο μεγαλύτερος δυνατός συντονισμός των, εκτός της φασιστικής Χρυσής Αυγής, ευρωβουλευτών, οι οποίοι πρέπει να βρουν, το ταχύτερο δυνατόν, τον ελάχιστο κοινό παρονομαστή της δράσης τους. Αυτό απαιτεί η κρισιμότητα των καιρών. Αυτό επιβάλλουν τα συμφέροντα της χώρας.

Ο Γιώργος Σ. Κουμουσάκος είναι πρώην ευρωβουλευτής με τη ΝΔ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ Σ.
ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΚΟΥ